

Горкитѣ птички.

Настъпи зима; всичко е затрупано съ снѣгъ. Нито на полето, нито въ градината, нито на хармана горкото врабче може да си намѣри нѣщичко за ядене. Но това още не е беда: то е умно и хитро. То пази, когато изхвърлятъ сметъта отъ кѣщи, потърси въ нея нѣщичко и си хапне. Докаратъ сѣно на двора -- то и въ него ще се пѣхне ще потърси и ще намѣри нѣкое зрънце да залѣже стомахчето си. Изхвърлятъ торъ отъ обора -- то и тамъ ще порови. Лошо е, когато залови мразъ и задухатъ хали. Духатъ день, два, три, засипватъ очитѣ съ снѣгъ, затрупватъ всичко. Сега вече е лошо не само за врабчето. Днесъ полугладно, утре съвсемъ гладно, а на третия день нито едно зрънце нѣма. Лети горкичкото, търси тукъ таме напраздно, а надвечеръ се !прибира да ношува подъ покрива и заспива тежъкъ сънь.

Следъ халитѣ захваща лютъ студъ и сковава всичко. Дърво и камъкъ се пука. Всичко се крие, всичко настрѣхва. Настрѣхва и задремалото врабче, накокошинило перцата си, сгушило главичка подъ крилце, сънува житни зрънца, а студътъ върши своята работа. Когато изгрѣе слънцето, турнете стѣлба и погледнете подъ покрива: въ загѣтани кѣтчета едно, две, три, — десетици замръзнали врабчета. Горкитѣ птиченца!

Азъ знамъ, че ви е жалъ за тѣзи нещастници, затова помислете за тѣхъ. Постарайте се да облекчите тѣхната зла сѣдба. А това е толкова лесно и